

Mødet den 13. Juni 1912.

(For lukkede Døre).

Fraværende: Dagmar Petersen og Simonsen.

1. (J. Nr. 176—1912). Indstilling fra Brolægningsudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage **Udførelsen af en Betonkloak gennem Grønne-gade** til Entreprenør C. Carlsen, Randers, for 10495 Kr.

Indstillingen vedtoges.

2. (J. Nr. 177—1912). Indstilling fra Brolægningsudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage Lægningen med delvis Materialleverance af en **Støbe-jerns-Trykledning** med Nedgangsbrønde m. m. over Sydhavnen til Entreprenør C. Carlsen, Randers, for 15701 Kr. 26 Øre.

Indstillingen vedtoges.

3. (J. Nr. 171—1912). Indstilling fra Udvalget for Belysningsvæsenet om efter afholdt Licitation at overdrage **Malingen af Gadelygter** Nord for Aaen til Malermester V. Taube for 1 Kr. 10 Øre pr. Lygte med Pæl og 1 Kr. pr. Lygte med Arm.

Indstillingen vedtoges.

4. (J. Nr. 154—1912). Udkast til **Eneretsbevilling til Anlæg og Drift af en elektrisk Jernbane fra Aarhus til Randers.** — 2. Behandling.

Til Udkastet var fremkommet følgende Ændringsforslag:

ad Indledningen: Forslag fra Jakob Jensen samt fra Magnus Nielsen med flere om at sætte Punktum efter Ordet «Gods» i 7. Linie og lade de følgende Sætninger: »idet Vi dog ville have Staten forbeholdt Eneret til Jernbanetransporten mellem de Punkter paa Statsbanerne, med hvilke førstnævnte Bane direkte eller ved Forbindelse med andre Jernbaner maatte komme i Berøring«. udgaa — Tiltraadt af Udvalget.

Formanden forelagde Ændringsforslaget.

N. Joh. Laursen mente, at det samlede Udvalg kun ønskede den paagældende Passus givet en anden Form, saaledes at der blev givet den elektriske Bane Ret til at befordre Vognladningsgoods mellem Aarhus og Randers, medens det efter det foreliggende Forslag saa ud, som om man ønskede Banen Ret til at befordre Gennemgangsladninger, hvad der jo ikke kunde være Tale om, at man kunde faa. Taleren havde talt med Trafikministeren om denne Sag og var af ham blevet bemyndiget til at sige, at Ministeren vilde indføre Aarstallet 2008 i den Skrivelse, der ledsagede Koncessionen, og at denne og Skrivelsen maatte betragtes som en Helhed. Dette Skridt kunde Trafikministeren gøre alene, hvorimod en Ændring skulde behandles i Statsraadet.

Jakob Jensen ansaa det for nødvendigt at fastholde den Affattelse, som var udtrykt i Ændringsforslaget. Selv om der kom til at staa 2008 i Ministerens Skrivelse, og denne og Koncessionen maatte betragtes som en Helhed, havde man dog ikke derved den tilstrækkelige Garanti. Man maatte have en klar Eneretsbevilling; en ministeriel Skrivelse havde ikke megen Betydning. Statsbanerne

var altid Herre over, om de vilde dirigere Gods over den elektriske Bane, men noget andet var, om det skulde være denne forbudt at tage mod Vogne. Som Indledningen nu var foreslaaet affattet, kunde den ikke komme i Strid med Statsbanernes Interesser, hvis det da var Ministerens Mening, at Banen skulde have Lov til at befordre det paa-gældende Gods.

M i k a e l J o h a n s e n kunde ganske slutte sig til Hr. Jakob Jensens Udtalelser. Aarhus Byraad kunde ikke gaa med til nogen som helst Indskrænkning paa dette Punkt, idet det vilde være ganske urimeligt, om Banen ikke skulde have Ret til at befordre Massevarer som f. Eks. Tørv, Halm, Foderstoffer o. l. til og fra dens Stationer. Taleren kunde ikke tænke sig, at nogen kunde stemme for en Koncession, hvori denne Tilladelse ikke fandtes.

N. J o h. L a u r s e n tænkte, at Byraadet var enigt i, at man skulde søge at opnaa det bedst mulige, men ogsaa i, at man ikke skulde stille Fordringer, der ikke lod sig gennemføre. Taleren vilde meget gerne være med til at drage Omsorg for og helst ved en Forandring i Koncessionen, at Banen fik Ret til at befordre Vognladningsgods mellem Aarhus og Randers. At Vognladningsgods kunde beforders fra en Statsbanestation til en Station paa den elektriske Bane, ansaa han for ganske givet. Dersom man derimod forlangte Tilladelse til Befordring af Gennemgangsgods, vilde man sikkert forlange mere, end det var muligt at opnaa.

J a k o b J e n s e n kunde ikke se, at man efter Ændringsforslaget forlangte mere, end det var muligt at give. Efter Hr. N. Joh. Laursens Mening skulde der altsaa ikke kunne sendes Vognladningsgods f. Eks. fra Silkeborg eller Skanderborg til

Vejlby eller den næste Station paa den elektriske Bane, men kun til Aarhus, hvor Modtageren saa maatte hente Godset.

M a g n u s N i e l s e n vilde ligesom ved sidste Jernbanemøde tage Afstand fra den Anskuelse, at man skulde kunne nøjes med en ministeriel Fortolkning. Man maatte forlange rene og klare Ord i Koncessionen, idet man ikke kunde være tjent med at være henvist til de skiftende Ministres Fortolkninger. Fordringen med Hensyn til Ret til Godstrafikken var blevet hævdet fra første Færd, idet Befolkningen i de Byer, der laa lige nær ved Statsbanen og den elektriske Bane, selv maatte have Ret til at bestemme, hvor de vilde hente deres Gods. Endelig vilde det ogsaa være ganske urimeligt, at den elektriske Bane ikke skulde have Lov til at danne et Slags Bindeled mellem de andre Privatbaner i Egnen, altsaa Hammelbanen, Odderbanen og Hadsundbanen.

M i k a e l J o h a n s e n bemærkede, at hvis Sagen blev ordnet, som Hr. N. Joh. Laursen ønskede, kunde heller ikke Frimærkepakker besørges fra en Statsbanestation til en Station paa den elektriske Bane, uden at de skulde frankeres med baade Statsbanemærke og den elektriske Banes Mærke. Det var Talerens Overbevisning, at man maatte optræde fuldt enig, hvis man skulde have Haab om at føre det foreliggende Ændringsforslag igennem.

M ø l l e r havde forstaaet Hr. N. Joh. Laursen saaledes, at Vognladningsgoods kunde befordres fra en Statsbanestation til en Station paa den elektriske Bane. Taleren ønskede imidlertid at vide, om Hr. Laursen ogsaa mente, at der kunde befordres Vognladningsgoods fra en Mellestation paa den elektriske Bane til en hvilken som helst

Statsbanestation uden nogen Fordyrelse. Da den elektriske Bane var en Forsøgsbane og tilmed intet Statstilskud fik, burde den have lidt flere Rettigheder end andre Baner, og Staten kunde nok stille sig saa imødekommende overfor den som muligt.

N. J o h. L a u r s e n udtalte, at der ingen Tvivl var om, at det hørte ind under de almindelige Koncessioner og altsaa ogsaa under denne, at man havde Ret til at befordre Voguladningsgods fra enhver Privatbanestation til enhver Statsbanestation. Det ny for denne Banes Vedkommende var, at den skulde forbinde to store Byer, saa alene det at faa Ret til at befordre Gods mellem disse, vilde betyde, at Statsbanerne opgav en stor Fordel.

J a k o b J e n s e n var ganske klar over, at man hellere end gerne gik ind paa at tillade Godsforsendelse fra en Mellemstation paa den elektriske Bane til en Statsbanestation. Derimod vilde man ikke give den elektriske Bane Ret til Godsforsendelse fra en Statsbanestation til dens Mellemstationer. Det var farligt ikke at sørge for at faa Koncessionen saa god som mulig. Denne Bane fik intet Statstilskud, saa Staten havde ingen Interesse af, hvorledes den vilde komme til at gaa, ja saa maaske helst, at den ikke kunde bære sig. Taleren skulde dog ikke tillægge Vedkommende denne Tankegang. Det mest fornuftige vilde være at følge Ændringsforslaget. Forøvrigt sparede denne Bane Statsbanerne for store Beløb, idet den vilde bevirke, at de kunde undvære Dobbeltspor mellem Aarhus og Randers.

F o r m a n d e n pointerede, at det for Koncessionens Vedkommende var Transporten mellem Aarhus og Randers, det kom an paa, idet Trans-

porten fra Stationerne paa den elektriske Bane til Statsbanestationerne beroede paa andre Overenskomster. I Ministeriets Skrivelse af 20. September 1910 var udtrykt, hvad Ministeriet vilde gaa ind paa med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, men maaske vilde det være nødvendigt at faa præciseret, hvad der mentes med »vognladningsvise Godsforsendelser«. Taleren kunde godt tiltræde Ændringsforslaget, men ansaa det ikke for givet, at man kunde faa det gennemført.

M i k a e l J o h a n s e n bemærkede, at det, det gjaldt om, var at faa Ret til at sende Vognladningsgoods og Frimærkepakker i samme Udstrækning som alle andre Privatbaner, altsaa til og fra alle Stationer i Landet.

J a k o b J e n s e n var overbevist om, at Byraadet vilde være paa den rigtige Side, hvis det vedtog Ændringsforslaget. Man kunde saa altid se, hvorledes Sagen udviklede sig, naar den kom tilbage fra Ministeriet.

Forslaget vedtoges.

ad § 1. Forslag fra Jakob Jensen om at omredigere næstsidste Stykke saaledes: »Ønsker Andelsselskabet en Tilslutning mellem denne Bane og Statsbanernes Stationer ved Aarhus og Randers eller en Medafbenyttelse af disse, fastsættes Vilkaarene herfor af Ministeren« — Tiltraadt af Udvalget.

Vedtoges.

ad § 11. Forslag fra Jakob Jensen om, at den i Paragrafen nævnte Tidsfrist fastsættes til mindst $1\frac{1}{2}$ Aar — Tiltraadt af Udvalget.

J a k o b J e n s e n havde foreslaaet Fristen forlænget af flere Grunde. Man kunde tænke sig den Mulighed, at det vilde trække saaledes ud med Forarbejderne, at den korte Tidsfrist kunde

drive Andelsselskabet til at fremskynde Sagen saaledes, at det vilde koste det mange Penge. Endvidere kunde det tænkes, at Pengeforholdene vilde stille sig saaledes, at det blev heldigst at udsætte Sagen noget for at opnaa højere Kurser, og desuden kunde det tænkes heldigt, at det næste Byraad, der skulde vælges om ca. 8 Maaneder, kunde komme til at tage Stilling til Sagen. Endelig vilde det sikkert ogsaa være lettere at forhandle med det engelske Selskab, naar man havde god Tid.

Vedtoges.

ad § 14. Forslag fra Jakob Jensen om at omredigere andet Stykke saaledes: Den ledende Driftsbestyrers Ansættelse skal for at være gyldig godkendes af Ministeren«. — Tiltraadt af Udvalget.

Vedtoges.

ad § 21. Forslag fra Jakob Jensen om i 3. Stykke 5. Linie efter Ordet »Vedligeholdelse« at tilføje: »samt betaler en passende Leje for den Tid«. — Tiltraadt af Udvalget.

Vedtoges.

ad § 24. Forslag fra Magnus Nielsen m. fl. om, at Paragrafen udgaar. — Ikke tiltraadt af Udvalget.

F o r m a n d e n oplyste, at den paagældende Bestemmelse udtrykkelig stod nævnt i Jernbaneloven.

M a g n u s N i e l s e n antog ikke, at Forslagsstillerne vilde fastholde Forslaget, naar det var stridende mod Loven.

M ø l l e r ansaa Bestemmelsen i § 24 for ret uheldig og mente, at man næppe havde tænkt, at Banen skulde lægges for Kommunens Regning, den Gang Loven blev givet. Da Loven vel ogsaa kunde ændres, vilde der intet være forgjort ved at foreslaa Ministeren at slette § 24.

Jakob Jensen syntes, at man ikke godt kunde komme med Forslag om noget, der var i Strid med Loven, og troede heller ikke, at der kunde løbes nogen Risiko ved at acceptere Bestemmelsen. Da det sikkert vilde være lettere at gennemføre de andre Ændringer, hvis dette Forslag ikke blev taget med, vilde han henstille til Forslagsstillerne at tage Ændringsforslaget tilbage.

Mikael Johansen havde i og for sig intet imod at tage Forslaget tilbage, men syntes iøvrigt, at Forslaget var ret fornuftigt, idet det ikke vilde være urimeligt at forlange Bestemmelsen strøget, naar Staten intet Tilskud gav til Banen.

Jakob Jensen spurgte Formanden, om dette Forslag var blevet forelagt for Ministeren. Udvalget havde nemlig bemyndiget Formanden til at høre Ministerens Mening om Ændringerne, men hvis der endnu ingen Henvendelse var sket, syntes Taleren ikke, at Forslaget om at lade § 24 udgaa skulde tages med blandt det, hvorom der skulde konfereres med Ministeren.

Formanden vidste ikke, om Landstingsmand Nielsen havde haft Lejlighed til at forhandle med Ministeren. Iøvrigt fandt Taleren det heldigst, at Byraadet først kom til et bestemt Resultat.

Møller skulde ikke ønske Afstemning over Ændringsforslaget.

Forslaget toges tilbage.

ad § 31. Forslag fra Jakob Jensen om til første Stykke at tilføje: »eller tillægges et passende Beløb, saafremt det 3-aarige Gennemsnitsudbytte tyve Gange fordoblet ikke dækker Banens virkelige Værdi.« — Tiltraadt af Udvalget.

Vedtoges.

5. (J. Nr. 173—1912). Andragende fra Kaninavlereforeningen om et Beløb paa 50 Kr. til Præmier ved en **Kaninudstilling** i Vennelyst den 6. og 7. Juli d. A.

Bevilgedes.

6. (J. Nr. 106—1912). Indstilling fra Brolægningsudvalget om at annullere den i Mødet den 6. ds. vedtagne Tilføjelse til **Overenskomsten med Aarhus Oliefabrik angaaende Tunnellen under Jægergaardsvej** og at anerkende den tidligere vedtagne Overenskomst.

Magnus Nielsen oplyste, at der sidste Torsdag, da Byraadet vedtog den sidste Tilføjelse til Overenskomsten, var kommet Telegram til Oliefabrikken fra Direktør Lausen, hvori denne akcepterede det af Byraadet i Mødet den 2. Maj vedtagne Forslag, som under 7. Maj var blevet tilstillet Selskabet til Underskrift. Overenskomsten var da straks i underskrevet Stand blevet tilstillet Byraadet. At den ikke var blevet underskrevet, før Lausens Akcept indtraf, skyldtes, at Fabrikkens Ledelse under Lausens Fraværelse ikke mente at være bemyndiget dertil, hvorfor den havde sendt Overenskomsten tilbage til Byraadet med Henstillingen angaaende Kulskærmene. Da Sagen saaledes trak i Langdrag, var det, at Direktøren havde telegraferet. Efter dette kunde Udvalget indstille, at man anerkendte den tidligere vedtagne Overenskomst.

Jakob Jensen fandt det ret morsomt at se, at hver Gang Byraadet forhandlede med private, saa mente disse, at Byraadet altid skulde staa ved sit Tilbud, men at de havde Lov til at blive ved med at stille Ændringsforslag. En saadan Forretningsgang var imidlertid ikke heldig, idet begge Parter burde have lige Ret til at stille Forslag,

saa længe Sagen ikke var afsluttet. Det i Mødet den 6. ds. vedtagne Forslag var oprindelig blevet stillet af Taleren i Mødet den 30. Maj. Der var da ingen Afstemning blevet foretaget, men Forslaget havde faaet Tilslutning. Taleren havde da sendt Forslaget til Brolægningsudvalget i Tro til, at dette vilde bringe det til Forhandling med Oliefabrikken, men i Stedet for var Forslaget straks kommet til Byraadet. Taleren fremdrog dette, samt at Overenskomsten var underskrevet den 28. Maj, fordi han ikke vilde have, at man skulde tro, at han ikke forstod hele denne Sag. I og for sig kunde det siges, at man opnaaede det samme ved den oprindelige Bestemmelse som ved den i sidste Møde vedtagne, idet der efter den oprindelige skulde stilles Skærme op, hvis Byraadet forlangte det, men den sidst vedtagne Affattelse var dog noget videregaaende, idet Pladsen efter den skulde overdækkes. Desuden værge de Skærme ejheller for Lugt fra Pladsen. Antagelig var det Bestemmelsen i Talerens Forslag om, at Tunnelen kunde lukkes, hvis Fabrikken skulde sidde Byraadets Paabud overhørig, der havde faldet Selskabet haardest, og derfor var det vel, der var blevet telegraferet. Efter den oprindelige Affattelse havde Byraadet ingen Straffebestemmelse, hvis Fabrikken skulde sidde Byraadets Paabud overhørig, saa vedtog man at holde sig til den, blev man i givet Tilfælde nødt til at gaa Rettens Vej. Mens dette stod paa, vilde Kullene forsvinde, og saa var det forbi. Efter Talerens Forslag vilde Byraadet derimod være baade bedre og behageligere stillet. Taleren skulde dog ganske henstille til Byraadet, om det vilde slutte sig til den sidste eller til den ældre Affattelse.

Magnus Nielsen vilde dog foreslaa, at man fulgte den første Affattelse. Han var ganske enig Hr. Jakob Jensen i, at begge Parter maatte have lige Ret til at stille Forslag, saa længe en Sag ikke var afsluttet, men i dette Tilfælde havde der jo været det særegne tilstede, at Direktøren havde været borte i flere Maaneder, og de midlertidigt ledende ikke havde ment sig berettigede til at gaa med til det, der blev forlangt.

Jakob Jensen spurgte, om Selskabet da ingen Bestyrelse havde her i Byen.

Magnus Nielsen vidste ikke, om Selskabet havde nogen Bestyrelse her. Det kunde gerne være, at Bestemmelsen efter Hr. Jakob Jenseus Affattelse vilde være noget mere effektiv i paakommende Tilfælde end efter den tidligere Affattelse, men Overenskomsten indeholdt en Passus om, at Byraadet kunde tage Tilladelsen til Tunnelen tilbage, saa det var dog vist meget tvivlsomt, at Selskabet skulde indlade sig paa at sidde Byraadets Paabud overhørig.

Christensen troede ikke, Sagen vilde være blevet ordnet før, selv om Direktør Lausen havde været hjemme. Lausen strakte sig nemlig ikke mere, end han var tvunget til, og kunde sikkert for længst have indgaaet paa Overenskomsten, hvis han havde villet. Først nu, da Betingelserne var blevet skærpede, kunde man faa Lausen i Tale. Taleren vilde foreslaa, at man fastholdt den sidste Affattelse, saaledes at man havde fuld Sikkerhed.

Jacobsen kunde slutte sig til Hr. Magnus Nielsens Forslag om at anerkende den tidligere Overenskomst. Taleren vidste vel, at den sidste Affattelse var noget strengere, men mente, som han før havde bemærket, at man ogsaa kunde

tage for strenge Bestemmelser overfor saa stor en Virksomhed som Oliefabrikken. Taleren var temmelig sikker paa, at Fabrikkens Direktion intet havde kendt til Hr. Jakob Jensens Ændringsforslag; fra Talerens Side var dette i hvert Fald ikke blevet omtalt udenfor Udvalget.

Samuel sen vilde ikke paa nogen Maade være med til at genere Firmaet, men maatte dog bemærke, at da dette viste en Stædighed, man skulde lede længe om, og da man ikke vidste, hvad Dag den paagældende Plads atter vilde blive brugt til Kuloplæg, var der god Grund til at sikre sig. Taleren kunde derfor anbefale at fastholde den sidste Affattelse.

Jakob Jensen havde intet sagt om, at Direktionen kendte den sidste Affattelse, men maatte iøvrigt bemærke, at det jo var almindeligt, at alle næste Dag vidste, hvad der var forhandlet i de lukkede Byraadsmøder. Det saa i hvert Fald meget underligt ud, at Overenskomsten var underskrevet den 28. Maj, altsaa 2 Dage før Udvalget sendte Sagen til Byraadet. Det var meget rigtig, at Overenskomsten indeholdt en Bestemmelse om, at Tunnelen kunde forlanges lukket, men det var ganske vist kun, naar Hensynet til det offentlige krævede det. Taleren ønskede ikke paa nogen Maade at lægge Firmaet Hindringer i Vejen, men maatte dog gøre opmærksom paa, at Kravet om at overdække Kulpladsen ikke var større, end der blev stillet til enhver næringsdrivende, der handlede med Kul. Efter den ældre Affattelse vilde Byraadet intet Magtmiddel have til at fremtvinge Skærmene uden Retssag, og selv om man tilføjede en Passus om, at Byraadet havde Ret til at lukke Tunnelen, hvis Selskabet sad et Paabud overhørig, saa vilde man kun have sikret sig, at

der skulde opstilles Skærme, men ikke opnaa en virkelig Overdækning, saaledes at Beboerne var fuldt sikrede mod Gene fra denne Plads. Taleren syntes egentlig ikke, at hans Ændring i nogen Maade var for vidtgaaende.

- Indstillingen vedtoges med 10 Stemmer mod 7.
7. (J. Nr. 182—1912). Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse vedrørende **Ordningen af Gadeforholdene ved Kommunens Ejendom ved Hjørnet af Møllesti og Østre Møllesti.**

Møller oplyste, at Udvalget ansaa de i Indstillingen foreslaaede Foranstaltninger for ret nødvendige, da Ejendommen skulde benyttes. Bekostningen vilde blive ca. 800 Kr., og Udvalget kunde foreslaa, at de egentlige Brolægningsudgifter, 547 Kr. 60 Øre, blev afholdt paa Brolægningsudvalgets Budget, og Udgiften til Hegn og Beplantning, 255 Kr., paa Skolevæsenets. Den sidste Udgift hørte ganske vist nærmest hjemme under Forskønnelsesvæsenet, men da dette ikke havde noget egentligt Budget, forslog man den altsaa afholdt paa Skolevæsenets.

Magnus Nielsen maatte protestere imod, at Brolægningsudgifterne med den Motivering skulde afholdes af Brolægningsvæsenet, da der i saa Tilfælde skulde en særlig Bevilling til. Det var kun som Følge af Brolægningsudvalgets sædvanlige Imødekommenhed, at det kunde gaa med til at overtage Udgiften paa Budgettet, da man mente, at der burde foretages noget i Aar.

Møller bemærkede, at det maaske havde været en Fejl af ham, at han ikke havde begyndt med at takke Brolægningsudvalget. Han skulde erindre det ved Lejlighed og haabede, at Brolægningsudvalget ofte vilde give Lejlighed dertil.

Magnus Nielsen havde kun udtalt sig

som sket, fordi denne Bekostning vilde komme til at gaa ud over andre Foranstaltninger.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 8²—1912). Skrivelse fra Arkitekt Kühnell, hvori han tilbyder at betale **frivillig Skat til Aarhus** af Arkitekthonorarer, der udbetales ham af Kommunen eller af saadanne Selskaber, hvor Kommunen er interesseret som Bidragyder.

Fra Ligningskommissionen forelaa følgende Erklæring:

»Under Forudsætning af, at Byraadet maatte formene, at Kommunen overhovedet kan modtage Tilbud som det foreliggende og derved danne Præcedens for Modtagelsen af lignende Tilbud, kan Ligningskommissionen anbefale, at nærværende Tilbud modtages paa den Maade, at Arkitekten svarer fuld Skat til Aarhus Kommune af sin hele aarlige Indtægt med Fradrag af de Beløb, han betaler i Erhvervsskat til Kommunen samt i Formue- og Lejlighedsskat til Vejlbj Kommune«.

F o r m a n d e n oplæste Ligningskommissionens Erklæring og udtalte, at han nærmest var enig med Ligningskommissionen i, at man overhovedet ikke skulde modtage den Slags Tilbud. Han foreslog st henlægge Skrivelsen

M i k a e l J o h a n s e n udtalte sin Forundring over, at Kühnell i det hele taget vilde komme med et saadant Tilbud. Taleren foreslog at afvise Tilbudet samt henstillede, at Kommunen ikke benyttede udenbysboende Arkitekter.

Skrivelsen henlagdes.

9. Andragender om **dansk Indfødsret** fra
a. (J. Nr. 15³—1912) Ingeborg Glaser og
b. (J. Nr. 15⁴—1912) Ragnhold Glaser.

Formanden meddelte, at Udvalget for Andragender indstillede at anbefale Andragenderne.

Niels Jensen kunde ikke forstaa, hvorledes Ragnhild Glaser kunde have faaet Ansættelse som Kommunelærerinde, naar hun ikke havde Indfødsret.

Formanden troede ikke, at der i Lovgivningen stod noget om, at en Lærer skulde have Indfødsret.

Andragenderne anbefalede.

10. (J. Nr. 12⁵—1912). Indstilling om Tildeling af forskellige **Alderdomsunderstøttelser.**

Indstillingen vedtoges.

11. (J. Nr. 179—1912). Indstilling fra Udvalget for Belysningsvæsenet om **Nedsættelse af Gas- og Elektricitetspriserne.**

Udsattes.

